

de ledige ud på arbejdsmarkedet så hurtigt som muligt. Hvis man så hæver ydelsen de første 3 måneder, har man endnu en grund til, at man ikke behøver skynde sig at finde et nyt arbejde.

Man skulle måske bare tænke over i Det Radikale Venstre, hvordan det hænger sammen. Og det der med at beskære dagpengeperioden tror jeg ikke hr. Morten Østergaard kommer særlig godt fra på den måde.

Men jeg synes ikke, det gjorde noget, at vi fik et klart svar på, om Det Radikale Venstre mener, at der er nogle lavtlønsgrupper i det offentlige, der har behov for et lønløft. At vi så skal vente på, at den kommission har set på det, ja, det er så det. Men erkender Det Radikale Venstre, at der er en gruppe, der har behov for et lønløft?

Kl. 13:15

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:15

Morten Østergaard (RV):

I forhold til det om dagpenge er jeg sådan set tilbøjelig til at være enig i det sidste, hr. Bent Bøgested sagde, nemlig at det er klart, at det påvirker incitamentet til at finde arbejde. Og det var sådan set derfor, at vi syntes, at det var underligt, at vi bevarer en meget lang periode, når vi ved, at folk har et øget incitament til at finde arbejde i slutningen af perioden. Det er jo ikke nogen straf at få arbejde.

Grunden til, at vi så vil øge ydelsen i starten af perioden, er, at vi ønsker en sikkerhed. Det skal ikke være sådan, at fordi man mister sit arbejde og skal til at hæve dagpenge, skal man til at lægge sit liv om. Der får man altså i vores reformforslag 3 måneder til at finde et andet arbejde, uden at det går mærkbart ud over økonomien. Og det synes vi sådan set er godt og socialt afbalanceret.

Hvad angår lavtlønsgrupperne er pointen jo netop, at vi siger, at der er behov for at vurdere, om Folketinget bør gribe ind i forhold til nogle strukturelle problemer, som ligger på Folketingets arbejdsbord, men løndannelsen overlader vi til arbejdsmarkedets parter.

Det er jo det, der er pointen; det er det, der har været systemet ganske længe. Det er jo den danske model, og det plejer at være sådan, at hvis man sætter dansk foran noget som helst, plejer Dansk Folkeparti at være med.

Kl. 13:16

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er hr. Anders Samuelsen.

Kl. 13:16

(Ordfører)

Anders Samuelsen (NY):

På mange måder har det jo været en interessant debat i dag, forstået på den måde at Enhedslisten sådan set har gjort en del af det arbejde, som VK burde have gjort, nemlig ved at påpege, at det var det nærmeste, man kunne komme et bluffnummer, det, der skete før juleferien, nemlig at man forsøgte at oversælge et projekt, som skulle komme til at lyde som 5 mia. kr., når der stort set ikke var noget indhold i det, og der i bund og grund var tale om, at man fremrykkede en regulering, og det var det.

Derudover har kampen i dag så stået om, hvem der muligvis har ansvaret for det, og hvem der egentlig gerne ville have givet mere, og hvorfor man ikke kunne give mere osv. osv. Jeg må sige, at jeg synes, at det understreger, hvorfor det helt rigtige i forhold til det, som er spørgsmålet i dag i forespørgselsdebatten, ville have været, at alle partier i Folketinget havde undladt på noget som helst tidspunkt at begynde at blande sig i den her diskussion. Derfor må man så sige, at de partier, som bærer det ansvar, er Socialdemokratiet, SF, Dansk Folkeparti, og det er så desværre også Enhedslisten, som sådan set ikke har været ked af – heller ikke i det forslag til vedtagelse, som de fremsatte i dag – at pege på, at de gerne ville bruge Folketinget til at blande sig i overenskomstforhandlingerne.

Det er en uskik, dels fordi der reelt ikke kommer noget ud af det, så det bliver altså bare et valgkampstunt – det var det, det blev – et valgkampstunt, som ingen i bund og grund åbenbart havde lyst til at leve op til, og det er så, kan man sige, med god grund, men derfor bør man jo ikke gå til valg på det, når man godt ved på forhånd, at det er et træ, man aldrig nogen sinde burde være kravlet op i, dels fordi der, hvor vi for alvor i Folketinget kan gøre noget, er i forhold til arbejdsforholdene, hvilket også andre har været inde på. Det er jo der, man først og fremmest burde sætte ind, og ikke på spørgsmålet om, om man kan give nogle 200, 300 eller 400 kr. om måneden, hvis der, hvor man for alvor kunne gøre noget i forhold til folks arbejdsglæde og arbejdslyst og mulighed for at udfylde deres faglighed, var på de områder, som også har været et tema i flere valgkampe i træk nu, nemlig minutt tyranni, bureaukratiseringen af den offentlige sektor, vores evige trang til fra Folketingets side at lade, som om vi kan løse helt konkrete faglige problemstillinger ude i den enkelte